

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.207/2024/15.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. november 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. május 7. napján kihirdetett 41.B.196/2023/59. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott 2021. október 8. napjáig volt letartóztatásban, majd 2021. október 9. napjától 2023. október 23. napjáig állt lakáshoz kötött bűnügyi felügyelet hatálya alatt, ezt követően 2024. október 24. napjától volt őrizetben.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 7. napján kelt 41.B.196/2023/59. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetésében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], ezért őt 5 év 5 hónap szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és rendelkezett arról, hogy abból a vádlott a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. június 19. napján jogerős 21.B.22410/2015/57-II. számú ítéletével kiszabott 1 évi és 6 hónapi börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását. Rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 595.711 forint bűnügyi költség viselésére.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész az ügydöntő határozatot tudomásul vette, míg a vádlott az ok és cél megjelölése nélkül, védője pedig téves jogi minősítés és megalapozatlanság okán, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlottat a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntetében mondja ki bűnösnek és vele szemben a kiszabott szabadságvesztés tartamát lényegesen enyhítse. Indítványozta továbbá, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. június 19. napján jogerős 21.B.22410/2015/57-II. számú ítéletével kiszabott 1 évi és 6 hónapi börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését mellőzze, tekintettel arra, hogy annak végrehajtása a Bv. tv. 28. § (1) bekezdése alapján elévült. A védő hangsúlyozta, hogy az eljárás során megismert tényekből mind a minősítés, mind az akarati oldal azonosítása megkérdőjelezhető. Az életveszély mint minősítő feltétel megállapítása esetén erre a vádlottnak kizárólag a gondatlansága terjedhetne ki, azonban tényként kell rögzíteni, hogy életveszélyes állapotban nem volt a sértett. Ezen túlmenően a védő az eljárás jogszerűtlenségére is hivatkozott az általuk beszerezni indítványozott további kamerafelvételek beszerzésének elmaradása miatt. Hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló kamerafelvételek sem egyenes, sem eshetőleges szándékot nem bizonyítanak a Btk. 164. § (8) bekezdése vonatkozásában. Rámutatott arra, hogy a sértett társaságában tartózkodó személyek nem tettek mindvégig határozott és következetes vallomást, továbbá nem tekinthetők elfogulatlanoknak, valamint, hogy a vádlott eljárás során mutatott viselkedése, illetve személyes neheztelése a sértett irányába önmagában még nem igazolja a súlyosabb minősítés megállapíthatóságát. A védő érvelése szerint a kameraképek által megerősített tanúvallomás-részek, továbbá a szakvélemény a sérülésekről, illetve azoknak tipikus eredetéről nem tesznek lehetővé zárt láncolat megállapítását a vádlott általi ütés tekintetében. Miután kamerafelvétel nem áll rendelkezésre magáról az ütésről, a kétséget kizáró bizonyítottság nem áll fenn. A megalapozott tényállás megállapításához a védő fenntartotta az elsőfokú eljárásban megtett és a bíróság által azonban nem megalapozottan figyelmen kívül hagyott bizonyítási indítványait. A büntetés enyhítésére vonatkozó indítvánnyal kapcsolatosan a védő kitért arra, hogy a vádlott 32 éves, rendezett családban él és nőtt fel, letartóztatását megelőzően egyetemi tanulmányokat folytatott, amit folytatni is kíván. Pozitív irányú személyiségfejlődésének megtörését jelentené a vele szemben kiszabott aránytalanul súlyos, hosszú évekig tartó szabadságvesztés büntetés. Megbánta és sajnálja, amit elkövetett.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.759/2023/9. számú átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges volt. A bizonyítási eljárás eredményeként túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, az csupán – hiányossága okán – a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján csekély mértékben szenved részbeni megalapozatlanságban, mely az ügyiratok tartalma alapján, a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a fellebbviteli eljárásban kiküszöbölhető. A történeti tényállás [13] pontjában dr. szakértől igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett nyilatkozata alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indokoltan tartotta feltüntetni, hogy a sértett1 sértett által elszenvedett sérülések közül az agyzúzódással járó sérülés közvetlen életveszélyes sérülésnek minősül; míg az ítélet személyi részében indokoltan tartotta a vádlott elmeállapotára vonatkozó ténymegállapításokat. Kifejtette, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette, az a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontjában írtaknak megfelelően kiterjedt a bíróság által mellőzött

bizonyítási indítványok elutasítására is. A megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes. Az enyhébb jogi minősítés megállapítását célzó védelmi fellebbezés az ítélet [39]-[46] pontjaiban írtak okán nem foghat helyt. A fellebbviteli főügyészség a büntetés kiszabása körében utalt arra, hogy az irányadó felsőbbbíróági gyakorlat értelmében az életveszély közvetlen voltát további súlyosító tényezőként kell figyelembe venni. Álláspontja szerint a törvényszék a súlyosító körülmények túlsúlyára tekintettel helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok kizárólag a középértéket meghaladó tartamú, szigorú büntetéssel érhetők el, a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére így törvényes alapot nem látott. Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek tartotta. Utalt azonban arra, hogy a terhelt ugyanazon a napon különböző kényszerintézkedések hatálya alatt nem állhat, ilyen esetben az adott napra vonatkozóan mindig a súlyosabbat kell megjelölni. Így álláspontja szerint Terhelt1 vádlott helyesen 2023. október 22. napjáig volt ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt.

[5] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Előre bocsátotta, hogy álláspontja szerint a vádlott aránytalanul súlyos büntetést kapott, a büntetést egyéniesíteni kell. Érvelt azzal, hogy a vádlott 32 éves, 2015-ben követett el olyan bűncselekményt, amiért felfüggesztett szabadságvesztést kapott, utána nem indult büntetőeljárás vele szemben a bűnügyi felügyelet alatt elkövetett rongálás kivételével, ami a szomszédokkal fennálló rossz viszonyára volt visszavezethető. Hangsúlyozta, hogy a vádlott pozitív személyiség-változáson ment keresztül az utóbbi években, több informatikus diplomát szerzett, nemzetközi egyetem hallgatója, szoftverfejlesztő szakember. Nem vitatva, hogy az ökölcsapás megtörtént, rámutatott arra, hogy a vádlott szándéka arcülcsapásra irányult, de nem terjedt ki életveszélyes sérülés okozására. A Btk. Nagykommentár (kiadás éve 2016.) 494. oldalát ismertetve hangsúlyozta, hogy a vádlott bántalmazó magatartása következtében nem állt elő életveszélyes állapot, annak megakadályozására nem került sor orvosi beavatkozásra, csupán megfigyelésre tartották benn a kórházban a sértettet, műtetre nem volt szükség. A fellebbviteli főügyészség átiratára reagálva kiemelte, hogy az életveszély közvetlen volta nem súlyosító körülmény. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a vádlott bűnösségét súlyos testi sértés büntetében állapítsa meg és ezért a vele szemben elsőfokon kiszabott büntetést lényegesen enyhítse, mellőzve a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó ítéleti rendelkezést.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Maga is hangsúlyozta, hogy folyamatosan tanul, a fogvatartása alatt nemzetközi tanulmányokat folytatott, szoftver tesztelő képesítést szerezve. Úgy érzi, hogy személyisége pozitív irányban változott, fegyelmezettebbé vált. Enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy korábban testi sértést nem követett el, börtönben nem volt, a sértettel megbocsátottak egymásnak, meg nem történtté tenné a cselekményt, ha tehetné. Hangsúlyozta megbánását, sajnálatát.

[7] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[8] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk és az igazságügyi szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[9] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki a nyomozás során a nyomozási bírói ülésen, illetve első gyanúsított kihallgatása alkalmával az ügy érdemében nem nyilatkozott, jóval később, folytatódó gyanúsított kihallgatásától kezdve tett részletes vallomások. Érdemi védekezésének lényege szerint a sértett társaság provokálta és követte őt végig, lemaradni tőlük nem tudott, és a sértett ütötte őt meg először, amire ő válaszul visszaütött. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta sértett1 sértettet, illetve tanú6 Eszter tanút, a sértett élettársát, továbbá a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasta tanú5 és tanú1 tanú nyomozati vallomásait, míg a Be. 527.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tanú2, tanú3 és az 1. számú tanú nyomozati vallomását. Ezen túlmenően a törvényszék lejátszotta a rendelkezésre álló kamerafelvételeket, és összevetette a látottakat az azokról készült jelentésekkel, hivatalos feljegyzésekkel. A törvényszék a tényállás tisztázása érdekében kihallgatta a nyomozás során kirendelt igazságügyi orvos-, elmeorvos és pszichológus szakértőket, akik írásban beterjesztett szakvéleményeiket fenntartották, ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává a szakértői véleményeket – köztük a magán szakértői véleményt -, továbbá a releváns nyomozati iratokat, különösen a segélyhívóra tett bejelentés hanganyagát, a kamerafelvételek elemzését.

[10] Az elsőfokú bíróság ítélete [19]-[32] bekezdésében ismertette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlott vallomásával szemben az ítéleti tényállást miért a következetes, egybehangzó tanúvallomásokra, valamint az azokkal egybecsengő kamerafelvételeken látottakra, a szakértői véleményekre és különösen a történésekkel párhuzamosan zajló telefonos bejelentés hanganyagára alapította. Megjegyzi a fellebbviteli

bíróság, hogy a védő által csatolt magán szakértői vélemény és a hatóság által kirendelt orvos szakértő véleménye lényegét illetően nem különbözött: a magán szakértői vélemény 13. oldal 4. pontjában rögzíti, hogy az agy sérülései életveszélyes sérülések, míg a 2. pontjában azt, hogy a sértetti sérülések a tanúvallomásokban szereplő lehetséges bántalmazási mechanizmusra, az ismert jellegzetességeire és anatómiai elhelyezkedésére figyelemmel nagyobb valószínűséggel ütés során keletkeztek. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [6]-[13] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[11] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos. A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet történeti tényállásának [13] bekezdését – a fellebbviteli főügyészség indítványával egyetértve – azzal egészíti ki dr. szakértől igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett nyilatkozata alapján, hogy: „A sértett1 sértett által elszenvedett sérülések közül az agyzúzódással járó sérülés közvetlen életveszélyes sérülésnek minősül”. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy a következetes bírói gyakorlatra figyelemmel - amelyre a Kúria Bhar.I.1552/2012/5. számú határozatában rámutat -, miszerint ítéletszerkesztési hiba folytán nem a történeti tényállásban, hanem az ítélet indokolásában rögzített tények is a tényállás részét képezik, szükségtelen az ítélet személyi részében feltüntetni a vádlott elmeállapotára vonatkozó ténymegállapításokat.

[12] A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] A fellebbviteli bíróság elutasította a védő által előterjesztett bizonyítás indítványokat. Maradéktalanul osztotta az elsőfokú ítélet [33] bekezdésében írtakat. A közvetlen észlelő tanúk kihallgatása megtörtént, közvetett tanúk kihallgatása, akik a vádlottól szereztek tudomást a cselekményről, nem indokolt. További releváns kamerafelvételek az ügyészség és a nyomozó hatóság tájékoztatása szerint nem állnak rendelkezésre. A vádlott mozgásának nyomon követése megtörtént. Ugyan tény, hogy a konkrét cselekményt rögzítő kamerafelvétel nem áll rendelkezésre, de nem merült fel kétely a közvetlen tanúk vallomásának hitelességét illetően, hiszen azokat alátámasztotta a segélyhívóra tett bejelentés hanganyaga, gyakorlatilag közvetítették a történeteket. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény ütköztetése azért indokolatlan, mert mind a magánszakértő, mind a hatóság által kirendelt szakértői vélemény lényegét tekintve azonos. A védő megalapozatlan bizonyítási indítványai csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezték volna.

[14] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a

ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[15] A védő eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[16] A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetést az követi el, aki más testi épségét sérti, ha a testi sértés életveszélyt okoz. A Btk. 7. §-a szerint szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja, vagy e következményekbe belenyugszik. A sértett fejére mért ökölcsapás kétségtelen akaratlagos, szándékos magatartás, a kéz ökölbe szorítása eleve akaratlagos cselekvés, az ütés ereje, a támadott testtájék pedig kizárja a gondatlan testi sértés megállapítását, a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándéka nem kétséges [BH2004.89.]. Abban kétségkívül helytálló a védő érvelése, hogy a közönséges élettapasztalat szerint egy ökölcsapás súlyos, 8 napon túl gyógyuló sérülés előidézésére alkalmas. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint is az eredmény, az életveszély tekintetében hiányzott a vádlott részéről a szándékosság, e tekintetben hanyag gondatlanság terheli, mivel a cselekménye következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta. A vádlott által elkövetett cselekmény tehát vegyes bűnösséggel megvalósított bűncselekmény: az alapcselekmény tekintetében egyenes szándék, míg az eredmény tekintetében gondatlanság terhelte. A Btk. 9. §-a szerint az eredményhez, mint a bűncselekmény minősítő körülményéhez fűzött súlyosabb jogkövetkezmények akkor alkalmazhatóak, ha az elkövetőt az eredmény tekintetében legalább gondatlanság terheli. A vádlott könnyelműen bízott a következmények, az életveszélyes sérülés bekövetkeztének elmaradásában, amikor nem vette figyelembe, hogy a bántalmazása következtében a sértett eleshet, fejét a betonjárdába beverheti. Az ő magatartása és az eredmény – az agy zúzódásának – bekövetkezése között van okozatosság, az aggyal összefüggésbe hozható sérülések életveszélyes sérülések, függetlenül attól, hogy az életveszély orvosi beavatkozás eredményeként vagy anélkül hárul el. A vádlott bántalmazása következtében a sértett agyzúzódáson kívül – többek között - pókhálóhártya alatti vérzést, darabos orrcsonttörést, csontos homloküreg faltörést, jobboldali csontos szemüreg faltörést, jobboldali arcüreg faltörést, baloldali csontos szemüreg faltörést is elszenvedett. A koponyának alig maradt olyan része, ami nem sérült meg: nincs érdemi jelentősége annak, hogy az életveszélyes sérülés közvetlenül az ütés vagy esetleg esés eredménye, mert a vádlott indította el az okfolyamatot, amellyel okozati összefüggésben az életveszélyes sérülés bekövetkezett.

[17] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a bírói gyakorlat alapján az életveszélyre kiterjedő eshetőleges szándék megállapításának feltétele, hogy a bántalmazás olyan eszközzel, intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint alkalmas életveszély előidézésére. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az eredmény tekintetében a vádlott eshetőleges szándékára vont le következtetést.

[18] A vádlott tehát azzal a magatartással, hogy rendkívül nagy erejű ökölcsapással arcon ütötte a sértettet, aki elesett és a bántalmazással összefüggésben – többek között – közvetlen életveszélyesnek minősülő agyzúzódást szenvedett el, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetét.

[19] A védőnek az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[20] A Fővárosi Törvényszék ítélete [47] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket. Az életveszély közvetlen volta nem, ugyanakkor a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének hatálya alatti elkövetés további súlyosító körülmény.

[21] A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele (jelen ügyben 5 év.) A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a korábban írtak szerinti középértéktől eltérő mértékben, a súlyosító körülmények túlsúlyára tekintettel, illetve a speciális és generális prevenciók célokra tekintettel a vádlottal szemben 5 év 5 hónap börtön fokozatú, végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki.

[22] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a középértéket kis mértékben meghaladó tartamban kiszabott börtönbüntetés és a hozzá igazodó mértékben alkalmazott 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a vádlott esetében az így kiszabott fő- és mellékbüntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[23] A védő a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. június 19. napján jogerős, 21.B.22.410/2015/57-II. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap, 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának mellőzésére tett indítványa nem alapos.

[24] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) 29.§ (1) bekezdése értelmében ugyanis, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztik, a büntetés elévülésének határideje a próbaidő leteltének napjával kezdődik. A Bv. tv. 28. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében az öt évet el nem érő tartamú szabadságvesztés esetén annak végrehajthatósága öt év elteltével évül el. A jelen ügyben ezen felfüggesztett szabadságvesztés büntethetősége – a próbaidő 2021. június 19-i leteltére figyelemmel – 2026. június 19. napján évülne el.

[25] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 38. § és a (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen határozta meg.

[26] Ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést – részben a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően – az ügyiratok alapján helyesbítette, miután maga is észlelte, hogy azt a törvényszék pontatlanul és hiányosan tüntette fel.

[27] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[28] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. november 8.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.
Dr. Belovai Henriette s.k.
előadó bíró
bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.B.196/2023/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.207/2024/15. számú végzése folytán 2024. november 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. november 8.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke